

BROUMOVSKÝ **BIM**

INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

CENA – DOBROVOLNÁ ... DĚKUJEME ZA VÁŠ PŘÍSPĚVEK

ROČNÍK 6 - **ŘÍJEN** 2014 – ČÍSLO **10**

Podzimní zvolnění

I podzim má své protipóly. Na jedné straně už rozběhlý nový školní rok a na straně druhé dokončování letošních oprav našich kostelů. Taky pohled na pole, či zahrady nám připomíná, že jsme vstoupili do další části roku.

Logicky by se tempo našich životů mělo zvolnit. Dobrou příležitostí může být i modlitba sv. růžence, kterému je

měsíc říjen zasvěcen už po staletí. Pokud to neumíme sami, před většinou mší sv. se růženec modlí. Co tak přijít dřív, alespoň na poslední desátek? Ale věnujme pozornost i přehledu mší svatých. Pro zkracování dne došlo k dalším dlouhodobým úpravám.

P. Martin Lanži

NEDELNÍ BOHOSLUŽBY

5. října

Otovice	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Ruprechtice	16:00 hod

12. října

Martínkovice	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Vižňov	16:00 hod

19. října

Heřmánkovice	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod

26. října

Božanov	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Šonov, kaple PM	16:00 hod

MŠE SV. V TÝDNU

Pondělí	-	-
Úterý	klášterní k.	17:00 hod
Středa	k. sv. Václava	17:00 hod
Čtvrtek	děkanství k.	07:15 hod
Pátek	děkanství k.	15:00 hod
Sobota	k. sv. Václava	17:00 hod*

Svatost smíření 20 min
před každou mší sv.

+ poslední sobota v měsíci,
P+P 09:00 – 10:00 hod.

Adorace: **středa, sv. Václav,**
17:30 – 18:00 hod.

* 18. 10. mše sv. nebude

NÁVRH ROZVRHU NÁBOŽENSTVÍ
V ŠK. R. 2014/2015

0. – 2. tř.: středa 14:30 – 15:15 hod,
fara Broumov (p. Helena Šikutová)

3. tř. (1. sv. přijímání):
středa 13:15 – 14:00,
ZŠ Meziměstí (P. Martin Lanži)

4. – 5. tř.: pátek 13:45 – 14:30 hod,
fara Broumov (P. Martin Lanži)

6. – 7. tř.: úterý 13:45 – 14:30 hod, f
ara Broumov (P. Martin Lanži)

* V případě přihlášení nových žáků se,
prosím, obraťte na duchovního správce

INZERCE

DTP a grafika návrh loga, katalogy, letáky, plakáty, inzerce

Fotoateliér reklamní a propagační fotografie, vlastní fotoateliér, fotoreportáže

Reklama propagační předměty s vlastním firemním, osobním potiskem

Webdesign návrh, realizace, domény, hosting, SEO optimalizace

Tisk velkoplošný, ofsetový, digitální, řezaná reklama

PINstudio | Jan Záliš je fotoateliér a grafické studio specializující se na produktovou, reportážní, krajinářskou fotografii, tištěnou grafiku a tvorbu www stránek. Pro vaši firmu vytvoříme vše od loga, přes vizitky, webové stránky, po kompletní grafické řešení celé Vaší firmy. Vždy klademe důraz na kvalitní design, originalitu a efektivnost kompletní řešení firemní prezentace s dlouhodobým efektem.

Kompletní nabídka služeb

**Naším cílem je vytvořit
Vám originální a efektivní
grafické řešení.**

Řešení, které Vám pomůže
ke zviditelnění vaší spo-
lečnosti a tím i k lepšímu
prodeji vašeho produktu.
Samozřejmostí je vysoká

funkčnost a efektivnost, při zachování co
nejpříjemnější ceny.

Komplexní služby při návrhu a realizaci webových prezentací.

Nabízíme vše od jednoduchých www stránek, přes redakční systémy, eshopy po složitější webové aplikace. Klademe důraz na originální grafické zpracování, kvalitní technické řešení a profesionální přístup.

Tvorba počítačové grafiky a tištěných materiálů.

Nabízíme grafické zpracování vizitek, letáků, katalogů, plakátů, obalů, bannerů a mnoho dalších. Zajistíme vše od úvodního rozpracování návrhu, přes realizaci, po finální tisk, dopravu, atd.

Návrh a realizace jednotného firemního designu.

Zpracování loga, firemních barev, vizitek, hlavičkových papírů, firemních emailů, propagačních materiálů, atd. To vše v jednotném grafickém stylu.

PIN studio | Jan Záliš, Křínice 96, CZ 550 01 Broumov

po-pá: 7.00 - 15.00, so-ne: po předchozí domluvě

mobil: **+420 737 809 032**, telefon: +420 491 423 305,

e-mail: info@pinstudio.cz, web: www.pinstudio.cz

BROUMOVSKÝ BIM INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: **farnost@broumovsko.cz**, děkujeme...

Vydává: Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.

www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Jan Záliš, DTP a zlom: PINstudio, www.pinstudio.cz.

Tisk: vlastním nákladem. Náklad: 130 ks.

Uzávěrka: 15. každého měsíce.

KOMPENDIUM KATECHISMU SEDM SVÁTOSTÍ CÍRKVE

Svátost pomazání nemocných

313. Jak je prožívána nemoc ve Starém zákoně?

Ve Starém zákoně člověk v nemoci zakouší své meze a zároveň tuší, že nemoc je tajemným způsobem spojena s hříchem. Proroci domysleli, že mohla mít také výkupnou hodnotu za hříchy vlastní i druhých. Tak byla nemoc prožívána před Bohem, od něhož si vyprošuje uzdravení.

314. Jaký význam má Kristův soucit s nemocnými?

Kristův soucit s nemocnými a jeho četná uzdravení chorých, jsou jasným znamením, že s Ním přišlo Boží království a tedy vítězství nad hříchem, utrpením a smrtí. Svým utrpením a smrtí dává nový smysl utrpení, jež se může stát prostředkem očištění a spásy pro nás samé i pro druhé, je-li spojeno s Jeho utrpením.

315. Jak se chová církev k nemocným?

Protože církev dostala od Pána příkaz: „Uzdravujte nemocné“ (Mt 10,8), snaží se jej plnit péčí o nemocné, doprovázenou přímluvnými modlitbami. Především ale má zvláštní svátost pro nemocné, ustanovenou samým Kristem; dosvědčuje ji svatý Jakub: „Je někdo z vás nemocný? Ať si zavolá představené církevní obce, a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně“ (Jak 5,14-15).

316. Kdo může přijmout svátost pomazání nemocných?

Přijímá je věřící, který se nemocí nebo stářím začíná dostávat do nebezpečí smrti. Tentýž věřící ji může také přijmout vícekrát, když dochází ke zhoršení nemoci, nebo když na něj přijde jiná těžká nemoc. Udělení této svátosti má, pokud možno, předcházet osobní zpověď nemocného.

317. Kdo uděluje tuto svátost?

Tuto svátost mohou udělovat pouze kněží (biskupové).

318. Jak se slaví tato svátost?

Podstatné při této svátosti je pomazání olejem, posvěceným pokud možná od biskupa, na čele a na ruku nemocného (v římském obřadu), nebo také na jiných částech těla (v jiných obřadech) a modlitba kněze, který naléhavě prosí o zvláštní milost této svátosti.

319. Jaké účinky má tato svátost?

Uděluje zvláštní milost, která mnohem intimněji spojuje nemocného s Kristovým utrpením, k jeho dobru a k dobru celé církve, tím že mu dává sílu, pokoj, i odvahu a také, je-li nutné, i odpuštění hříchů, jestliže se nemocný nemohl vyzpovídat. Tato svátost někdy umožňuje, chce-li Bůh, také znovunabytí tělesného zdraví. V každém případě připravuje toto pomazání nemocného a přechod do Otcova domu.

320. Co to je „viaticum“? (v latině a italštině = jídlo nebo peníze na cestu)

To je eucharistie, kterou přijímají ti, kteří se chystají opustit pozemský život. Přijatá ve chvíli přechodu z tohoto světa k Otci, společenství Těla a Krve Krista, který zemřel a vstal z mrtvých, je semenem věčného života a mocí vzkříšení.

Rok 2014 ve farních akcích

4. ledna
Tříkrálová sbírka

5. ledna
Tříkrálový průvod

25. ledna
Farní ples

18. dubna
Velkopáteční křížová cesta v Křinicích

10. května
Pout' do Vambeřic

11. května
Kaple pod Hvězdou - májová pobožnost

18. května
Hvězda - májová pobožnost

23. května
Noc kostelů

25. května
Malé Svatoňovice - májová pobožnost

6. června
Ekumenická bohoslužba v k. DSv.

7. června
Svátost smíření před 1. sv. přijímáním

14. června
Oslavy výročí diecéze (klášter, biskup Josef)

15. června
1. svaté přijímání

21. června
Farní den (Křinice, statek u Teinerů)

30. června – 6. července
Summer job

26. července
Jakubsko-anenský víkend

2. srpna
Křinická pout'

9. – 14. srpna
Farní tábor na Janovičkách

27. září
Farní výlet (Praha - Břevnov)

8. listopadu
Svatomartinské odpoledne (Martínkovice)

9. listopadu
Pietní akt (Martínkovice)

10. - 17. listopadu
Akce u příležitosti 25. výročí 17. listopadu 1989

Desatero papeže Františka

Papež František, Jorge Mario Bergoglio, je provokatér. Je znám svou skromností, jež už sama o sobě u hlavy katolické církve překvapuje, dráždí, neseď. Nedávno poskytl interview venezuelskému listu *Viva* (vyšlo 27. července). Popsal v něm, jak dosáhnout toho, aby lidé žili spokojeněji. Jeho desatero nekonkuruje tomu biblickému. Je to prostý návod, jak žít, aby měl život smysl.

Papež se svým postojem naráží i v katolické církvi. Její špičky se mnohdy s papežovou skromností nejen neztotožňují, ale žijí opačně. Televizní stanice CNN na začátku srpna, možná i jako reakci na papežovo desatero, zveřejnila, jak vypadají rozmařilá obydlí nejbohatších amerických katolických arcibiskupů. Deset sídel, jejichž hodnota překračuje milion dolarů.

Františkův návod je naproti tomu tak obyčejný, že připomíná zahradníka Chance z filmu *Byl jsem při tom* (Being There). Nic, zdá se, nebrání tomu, aby se člověk cítil svobodněji. Potíž je v tom, že žijeme v době diktátorsky konzumní. Klade na nás úplně jiné požadavky. Stáváme se jejími vazaly. Papežův návod pak působí jako revoluce proti konzumu, jako návod, jak z toho ven.

Jeho pravidla zní jen málo katolicky. První: *Žij a nech žít*. Jak nemisijní, neexpanzivní princip! Papež říká, že by se každý měl řídit touto zásadou, která mu připomíná italské úsloví *Pohybuj se vpřed a to samé dovol i druhým*.

K tomu můžeme skokem připojit deváté pravidlo: *Respektujme víru druhých*. František říká, že „Přivádění druhých na svou víru je ten nejškodlivější a paralyzující aspekt všech náboženství“. Tvrdí, že církev nemá lidi přemlouvat, aby byli křesťany, má je přitahovat.

Respekt k jiné víře, jiným postojům, ovšem vyžaduje jeden zásadní předpoklad, který Bergoglio zřejmě splňuje – vnitřní jistotu. Pokud člověk nevěří tomu, co sám hlásá, o to víc musí druhé nutit, aby s ním souhlasili. Zase je to u papeže postoj jakoby antimisijní.

Jdi životem klidně

Druhé pravidlo: *Dávej druhým sebe*. - Moderní společnost stojí na stálé soutěži – musím být lepší, bohatší, úspěšnější než druzí. Neustále budují sebe, svou kariéru, své jistoty. Ti druzí to musí vidět, musí to být hmatatelné. Na to, abych dával druhým „sebe“, nezbyvá čas. A co to vlastně je, dávat sebe? Nejspíš svůj čas, své pohodlí, kus toho nejlepšího, co v sobě najdu.

Třetí princip: *Životem jdi klidně*. - Revoluce naruby. Klidný život je dnes vnímán skoro jako cosi potupného. Obdivován je život divoký, pestrý. Normální je dvakrát, třikrát se rozvést, měnit partnery. Psychologové, „životologové“ doporučují často střídání zaměstnání. Oblíbené heslo: Změna je život. A najednou tu katolická celebrita navádí, ať člověk v životě postupuje klidně. Zase provokace, zas stojí na hlavě. Co je to za papeže?

Papež František říká, že „Přivádění druhých na svou víru je ten nejškodlivější a paralyzující aspekt všech náboženství“.

Klidný život přirovnává ke kaluži. Dává ji do protikladu k rychle tekoucí řece. Louže v sobě obsahuje pohyb doprovázený laskavostí, pokorou a klidem. - Laskavost, pokora a klid – dnes téměř tři antiideály. Představte si, jak se muži baví, čeho by chtěli dosáhnout, po čem touží, a jeden z nich řekne: „Toužím být laskavý, pokorný a klidný.“ Když si pak na chvíli odskočí, ti ostatní se mu budou zaručeně pošklebovat: „To je ale blbec.“

Čtvrtý papežův bod: *Zdravě trávit volný čas*. – František tím zjevně nemyslí potit se ve fitku nebo letět na Maledivy. Upozorňuje, že lidé už necítí radost z umění, ze čtení, z vlastních dětí. „S konzumem přichází úzkost a stres. Znamená lidem zdravě trávit volný čas.“ Papež nabízí, aby si rodiče místo práce až do večera raději udělali čas na děti, aby si s nimi hráli. A ještě: „Rodiny by rovněž během společného stolování měly vypnout televizi. Televize sice je důležitý zdroj informací, při jídle lidem ale znemožňuje, aby spolu komunikovali.“

Tady svatý otec píchl do vosího hnízda. Klíčový nástroj konzumu je televize. Naučili jsme se ji pojídat neustále. Vypínat televizi? Tohle se nebude líbit. Tohle jde proti naší moderní přirozenosti. Čtvrtý princip by se dal přímo sebevražedně rozšířit: Aspoň u jídla nebudeš mít v ruce chytrý telefon. (To by bylo ještě horší, rouhavější, než

chtít vypnout telku. Skrz mobil dnes „žijeme“ skutečně nejvíc. Mnozí z nás.)

Pátý bod: *Neděle má být svátkem*. - V neděli by lidé neměli chodit do práce. Je tu pro rodinu. – Třeba my, Češi, v neděli k smrti rádi nakupujeme. Vyjet si autákem do nákupního centra, to považujeme za výdobytek, za symbol polistopadové svobody. Výsledek? Neděli v nákupním středisku dokonale zabijeme. A papežův apel na rodinu? Mnohdy je vnímána jako přítěž, ne jako prostor, kde se mám vydávat. Taky proto rodiny tak často krachují, rozpadají se.

Stop negativitě. Cesta k blaženosti

Šesté přikázání: *Hledejme nové cesty, jak pro mladé lidi vytvořit důstojná pracovní místa*. – Jinak podle papeže hledají jiné cesty, uvíznou třeba v drogách. A co že je ta důstojnost? „... když domů přineseme jídlo za peníze, které jsme si vydělali.“

Za sedmé papež vyzývá: *Respekt a starost o přírodu*. Táže se: „Nepáchá lidstvo sebevraždu tím, jak bezohledně a tyranicky zachází s přírodou?“ – Zase je to pohled od sebe ven, ze sebe do světa. Nesoustředit se jen na to momentálně moje, ale na okolí. Což je zásada nekonzumnosti.

Osmé pravidlo: *Stop negativitě*. - Nebuďme negativní. „Když mluvíme špatně o druhých, ukazujeme to na naše nízké sebevědomí. Zdravé je umět se rychle přenést přes negativní věci.“ Pokud je člověk soustředěný na sebe, často propadá zmaru, nespokojenosti. Není blažený. Papežova předchozí pravidla vedou k cestě ven ze sebe, k blaženosti.

Deváté přikázání bylo již zmíněno na začátku, desáté, poslední, zní: *Pracuj pro mír*. „Žijeme v čase mnoha válek. Po míru musíme hlasitě křičet.“ – Válka se díky Ukrajině přiblížila i k nám. Přesto si cenu míru moc neuvědomujeme. Volat nahlas papež míní tak, že to máme dělat aktivně.

Ještě jednou zopakujeme – nic z Františkova desatera není nijak extra těžké, nijak pekelně náročné. Je přece snazší méně pracovat a víc si hrát s dětmi. Méně vydělávat a nedělit trávit s rodinou. Na chvíli vypnout bednu. Je snazší nikam se nehnat, věčně o všecko jak blázen nesoutěžít, být v klidu. Ale zároveň to už skoro neumíme. Dělat to, je dnes revoluce.

Martin Fendrych
(www.aktualne.cz/8.8.214)

Lumen fidei XIV.

(Encyklika papeže Františka o víře)

Svatosti a předávání víry

42. Jaké jsou křestní prvky, kterými jsme uvedeni do těchto nových „pravidel nauky“? Nad katechumenem je nejprve vyzýváno jméno Trojice: Otec, Syn a Duch svatý. Od počátku je tak podávána syntéza cesty víry. Bůh povolal Abraháma a chtěl být označen za jeho Boha; Bůh zjevil Svoje

jméno Mojžíšovi; Bůh nám posláním Svého Syna plně zjevil tajemství Svého Jména a dává pokřtěnému novou synovskou identitu. Takto se ukazuje smysl činu, který se děje křtem, ponořením do vody. Voda je zároveň symbolem smrti, která nás zve ke konverzi vlastního „já“ otevírajícího se většímu „já“, ale je také symbolem života, lůna, ve kterém se znovu rodíme následováním Krista v jeho nové existenci. Ponořením do vody vypovídá křest o vtělené struktuře víry. Kristův čin se nás dotýká v naší osobní realitě, radikálně nás přetváří a činí z nás adoptivní děti Boží, mající účast na božské přirozenosti. Proměňuje tak všechny naše vztahy, naši konkrétní situaci ve světě a v kosmu a otevírá je svému vlastnímu živému sdílení. Tento dynamismus proměny, který je vlastní křtu, nám pomáhá chápat důležitost katechumenátu, který i ve společnostech se starobylými křesťanskými kořeny, kde rostoucí počet dospělých přistupuje ke svátosti křtu, má dnes jedinečný význam pro novou evangelizaci. Je to příprava na křest a na proměnu celé existence v Kristu.

K pochopení spojitosti mezi křtem a vírou nám může posloužit připomínka slov proroka Izaiáše, který byl ve starověké křesťanské literatuře spojován se křtem: „jeho útočištěm budou strmé skály... nebude mu chybět voda“ (Iz 33,16). Pokřtěný, jenž byl vyproštěn z vod smrti, mohl stanout na „strmé skále“, protože našel stabilitu,

které se svěřil. Voda smrti se tak mění na vodu života. Řecký text ji popisuje jako vodu pistós, vodu „věrnou“. Voda křtu je věrná, protože jí lze důvěřovat, a protože její proud uvádí do dynamiky Ježíšovy lásky, zdroje jistoty na naší životní cestě.

43. Struktura křtu, jež je znovuzrozením, ve kterém dostáváme nové jméno a nový život, nám pomáhá chápat smysl a důležitost křtu dětí. Dítě není schopno svobodného úkonu, kterým se přijímá víra, nemůže ji ještě samo vyznat a proto je jeho jménem vyznávána jeho rodiči a kmotry. Víra je žita uvnitř společenství církve, je vřazena do společného „my“. Dítě tak může být podporováno druhými, svými rodiči a kmotry, a může být přijato do jejich víry, která je vírou církve, symbolizovanou světlem, jež otec zapaluje od paškálu při křestní liturgii. Tato struktura křtu ozřejmuje důležitost součinnosti církve a rodiny při předávání víry. Rodiče jsou povoláni podle slov sv. Augustina nejenom k tomu, aby rodili děti k životu, ale přinášeli je Bohu, aby křtem byli znovu zrozeni jako Boží děti a dostalo se jim víry. Spolu s životem se jim tak dostane základní životní orientace a jistota dobré budoucnosti, ukazatel, který bude později upevněn ve svátosti biřmování pečeti Ducha svatého.

Začátek školního roku

Začátek školního roku přinesl návštěvy řady politiků ve školách a také několik alarmujících titulků. Třeba ten, podle kterého stoupá počet prvňáčků. Člověk by mýsl, že je to dramatické zpravodajství o zvyšování hladiny řek před povodní a ne něco, co se dalo léta čekat, pokud by někdo byl schopen a ochoten spočítat, kolik se který rok narodilo dětí a kolik jich pravděpodobně dostane „odklad“ nástupu do školy.

Tak, jako klesá postupně počet středoškoláků a učňů, přicházejí do základních škol početně silnější ročníky. Letos nastoupilo 115 tisíc nových žáků a 350 obcí hledá řešení. Myslím, že i se statistikou člověk musí umět dobře nakládat a měl by si nalézt informace z minulých let k porovnání.

Co však výrobci článků a reportáží téměř nezmiňují, je skutečnost, že jde o trend ve větších městech, zatímco na vesnicích pokračuje rušení škol. Bylo jich zrušeno už 50 % a žáci musejí dojíždět do mnohdy vzdálených škol. Naši vlastenečtí předkové usilovali o to, aby každá vesnice měla svou školu, kde vyrůstala nová generace žáků, kde učitel nebo pan řídící byl autoritou naprosto nezpochybnitelnou nejen žáky, ale i jejich rodiči.

Nevolám staromilsky po obnově tohoto stavu, ale po lepším promyšlení a třeba i dotování obcí ze strany státu, aby děti mohly vyrůstat a učit se doma, aby nepromrhaly čas cestováním a čekáním na dopravní prostředky. Možná to trochu souvisí i s tím, že bychom se znovu měli učit soužití generací, vědět, že domov znamená rodinu, bezpečí, pochopení.

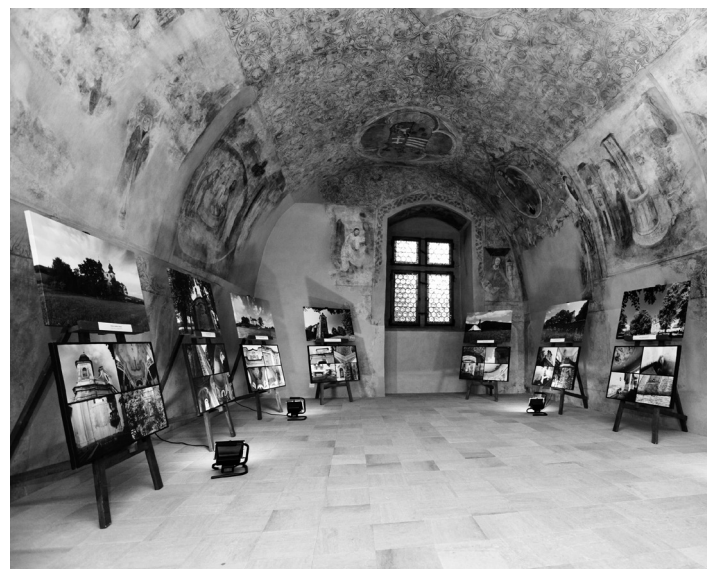
Původní příspěvek pro pořad Českého rozhlasu Glosa Dominika Duky. Vysílá se každou sobotu v 9:15 na Radiožurnálu.

Vernisáž výstavy

Tempus fugit

v Banské Bystrici

V srdci družebního kraje, v Banské Bystrici, se ve čtvrtek 11. září konala další vernisáž výstavy Tempus fugit. Zahájení výstavy v Středoslovenském muzeu poctili svoji návštěvou zástupce Kanceláře prezidenta Slovenské republiky, vedoucí odboru kultury Krajského úřadu v Banské Bystrici, vicepřemátrka města Banská Bystrica a několik desítek dalších hostů.

Sv. Terezie z Ávily,

15. října,
mystička a učitelka Církve

se narodila 28. 3. 1515 jako potomek šlechtického rodu Cepedů v Ávile ve Španělsku. Byla třetí z deseti dětí, ve druhém manželství Dona Alfonse Sanchez de Cepeda s Doňou Beatricí de Ahumadou. Terezie měla příjmení po ní, z matčina předchozího manželství měla ještě dva sourozence.

Velmi brzy se Terezie naučila číst a oblíbila si životopisy svatých, které na osamělých místech četla i svému bratru Rodrigovi. Společně pak chtěli napodobovat světce a zatoužili i po mučednické koruně. Když se jim nezdařil pokus utéci „do země Maurů,“ napodobovali alespoň poustevníky doma, na zahradě. Touha po poustevnickém životě se Terezii později vrátila v poněkud hlubším smyslu. V dětství se nejvíce cítila oslovena příběhem o setkání Pána Ježíše se samaritánkou u Jakubovy studně. Proto často opakovala prosbu samaritánky a obracela se na Ježíše slovy: „Pane, dej mi té vody, abych nežíznila“ (Jan 4,15).

Ve 14ti letech jí matka zemřela. Náhradou za ni si zvolila Pannu Marii, ale nedbala zprvu o její vedení. S náruživostí se pouštěla do četby o milostných dobrodružstvích rytířů a povolovala v duchovním životě. Byla marnivou a libovala si ve společnostech, kde jí lichotili. Ke světským marnostem ji nabádala teta i někteří strýcové. Později říkala: „Kéž by je k nám otec nepouštěl“ a celý život litovala, že v mládí podléhala lichotkám.

V 16ti letech jí otec poslal za účelem lepší výchovy k augustiniánkám do kláštera Panny Marie, Matky Božské milosti, ale tamní prostředí neprospívalo jejímu zdraví. Z důvodu onemocnění se musela po půldruhém roce vrátit.

V té době se nechala ovlivnit četbou v listech sv. Jeronýma o životě zasvěceném Bohu. Rozhodla se pak pro vstup ke karmelitkám, ale otec ji odmítl pustit. Odešla proto 22. 11. 1535 tajně ke karmelitkám do kláštera Vtělení a požádala o přijetí. Po roce oblékla řeholní hábit a 3. 11. 1537 složila řeholní sliby. Terezii otec její rozhodnutí nakonec toleroval a dal jí slušné věno.

Koncem roku 1538 začala Terezie nový zápas s těžkou nemocí, který trval tři roky. Na léčebnou kúru odjela z kláštera v doprovodu otce do Becedas. Do léta čekala na léčbu u své sestry a pak ji během tří měsíců velkého utrpení léčení bylinářkou přivedlo téměř na pokraj smrti. Prožívala prudké bolesti u srdce a velmi silný odpor k jakémukoli jídlu. Její vysílení zhoršovala vysoká horečka a stažené nervy jí nedopřály zklidnění ani v noci. Otec ji ve vážném stavu odvezl domů. Když se nemoc stále horšila a po čtyři dny zůstávala v bezvědomí, v jejím klášteře byl pro ni otevřen hrob. Ona se však z krize (15. -18. 8. 1539), kterou provázela klinická smrt, dostala. Při návratu k vědomí se zmínila o prožitku mimo tělo, včetně vidění klášterů, které má založit. Pro nesnesitelné bolesti s ní mohli manipulovat jen pomocí prostěradla. Bylo vyhověno její žádosti o přepravění do kláštera, kde neměnný stav trval ještě osm měsíců a až později začala být schopna pohybu po čtyřech. Nemoc byla obdobím zrání a Terezie toužila po vyléčení hlavně proto, aby mohla být s Ježíšem o samotě. Za přímluvy si zvolila sv. Josefa a jemu pak vděčila za uzdravení.

Po uzdravení čekala Terezii další krize. Satan jí odváděl od modlitby pod záminkou pokory i skrze pocity ztracení. Terezie prožila údobí, v němž se považovala za poslední mezi ztracenými, jak sama uvedla. Příčinu svých těžkostí v duchovním životě začala také vidět v tom, že klášter neměl přísnou klausuru. Řeholnice se prakticky nezřikaly svobody. Terezie se věnovala velmi mnoho návštěvníkům, s nimiž vedla dlouhé rozhovory, a nezbyval jí čas na rozjímavou modlitbu. Přetrvávala u ní vlažnost a střídaly se vnitřní boje až do roku 1557. Tehdy, ve 42 letech, před obrazem trpícího Spasitele prožila své obrácení a rozhodla se vyloučit ze svého života vše, co by jí odvádělo od spojení s ním. A od té chvíle následovala dlouhá řada milostí.

Terezie zakoušela nadpřirozený pokoj, prožívala spojení s Bohem, extáze. Zpovědníci ji však nechápali a uvažovali o působení zlého ducha, přitom byli nejednotní. Opačného názoru byl sv. František Borgiáš a o pravosti Božích milostí ji později ujistil sv. Petr z Alkantary. S vnitřní modlitbou pokračovaly milosti, extáze a při jedné z nich i mystické probodění Tereziiina srdce. V karmelitánském řádu bosých je připomínáno 28. 8. jako závazná památka. Více k souvisejícím skutečnostem uvedeno v poznámce.

V r. 1560 měla Terezie vidění pekla a po

něm slíbila usilovat o co nejdokonalejší život v řádu. Hned v září se s některými sestrami domluvila, že jak to bude možné, vytvoří novou komunitu, v níž budou zachovávat řeholi s původní přísností, včetně chudoby. A tak 24. 8. 1562 se jim v Ávile podařilo otevřít první reformovaný klášter sv. Josefa a byly oblečeny první čtyři novicky. Reforma byla mimo komunitu provázena značným odporem, ale 5. 12. sestry obdržely apoštolský souhlas a Terezie se stala matkou představenou.

Terezii v jejím úsilí podporovaly mystické zážitky. Kolem roku 1564 měla několik vidění Kristova člověčenství, které bylo zdrojem její rostoucí úcty, lásky i mnoha dalších milostí. V té době z podnětu duchovních vůdců pracovala na spisech „Cesta k dokonalosti“ a „Rozjímání o Velepísni“. Měla už i rozepsaný vlastní životopis.

V dubnu 1567 generální představený karmelitánského řádu P. Jan Baptista Rossi (španělsky Rubeo) schválil dílo její obnovy a dovolil jí zakládat další reformované kláštery. Při otevření druhého kláštera se setkala s P. Janem od sv. Metoděje, pozdějším sv. Janem od Kříže, který byl od r. 1572 jejím zpovědníkem. S ním během čtyř let přes mnohé překážky založila sedm ženských a dva mužské reformované kláštery. Dalším jejím spolupracovníkem byl bosý karmelitán P. Antonín zvaný od Ježíše.

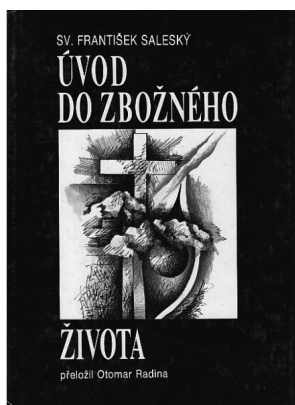
Generální řádová kapitula se v Piacenze 21. 5. 1575 rozhodla zrušit kláštery, které neodpovídaly rozhodnutí generála a zbavit úřadu ty, kdo jednali proti němu. Terezie měla další zakládání klášterů zakázáno. Na základě povolení si k pobytu zvolila klášter v Toledě a byla tam do července 1577. Na příkaz P. Graciána napsala významný spis „Vnitřní hrad“ (v knižním vydání s názvem „Hrad v nitru“ vyšel u nás v letech 1991 a 2003). Do Ávily se vrátila v době, kdy její zpovědníci byli věznění a situace se vyhrocovala. Pro reformu řádu musela snášet mnohá příkoří.

Papež Řehoř XIII. potvrdil oddělenou provincii bosých až 22. 6. 1580 a v následujícím roce byl zvolen provinciálem P. Gracian. Z kapituly vzešla také konstituce bosých karmelitánů a bosých karmelitek, jak si Terezie kladla za cíl. Po krátkém setkání s Janem od Kříže byla r. 1582 poslána do Burgos a osobně v něm založila poslední klášter. Další plánované zakládání v Madridu již nezvládla. Byla napřed poslána do Alba de Tormes, kde začala vykašlávat krev a večer 4. 10. nemoci podlehla.

Bylo to v době, kdy se z nařízení papeže Řehoře XIII. opravoval starý Juliánský kalendář posunutím vpřed o 10 dnů. Po 4. říjnu hned následoval 15. říjen a na něj byla později stanovena liturgická památka sv. Terezie od Ježíše. Za blahoslavenou ji prohlásil papež Pavel V. 24. 4. 1614 a papež Řehoř XV. ji 12. 3. 1622 kanonizoval. Dne 29.9 1970 byla Pavlem VI. prohlášena za první učitelku církve.

www.catholica.cz

Jan Chlumský (mírně kráceno)

Filotea:

O opovážlivém posuzování

Někteří opovážlivě posuzují nikoli ze zatrpklosti, nýbrž z pýchy, protože se jim zdá, že o kolik uberou na cti druhému člověku, o tolik přidají sami sobě.

Někteří pozorují vadu druhého člověka, přitom náležitě vychutnávají a i druhým dávají vychutnat opačnou, dobrou vlastnost, již jsou podle vlastního přesvědčení obdařeni.

Filoteo, posuzuj bližního jak nejpříznivěji to je možné. I kdyby nějaký skutek mohl mít sto podob, je zapotřebí dívat se na tu nejkrásnější. Je-li nějaký čin sám o sobě mravně nelišný, je opovážlivým podezíráním, jestliže z něj někdo vyvozuje špatné závěry. Tak jako včely, když vidí, že je mlhavo nebo zataženo, se stahují do svých úlů a pracují na výrobě medu, tak také lidé dobrých povah svými myšlenkami nezalétají k různým temným a mlhavým činům našich bližních. Zpytováním života druhého člověka se baví jenom povaha povrchní.

Sv. František Saleský (kráceno)

Benedikt XV.

neoblíbený papež Velké války

Pohled na papeže, který svým pontifikátem zásadně ovlivňoval církev za I. světové války

Benedikt XV., vlastním jménem Giacomo della Chiesa

Benedikt XV. se narodil jako Giacomo della Chiesa v janovské šlechtické rodině roku 1854. V jedenadvaceti letech získal doktorát práv a až poté vstoupil do semináře. Roku 1878 přijal kněžské svěcení a začal se aktivně pohybovat v diplomatických kruzích. Pro toto počínání je klíčové, že od roku 1870 je na stole tzv. římská otázka. Papežský stát neexistuje a celé jeho území je zabrané sekulární Itálií. V jednom z papežských paláců sídlí prezident (a tak je tomu dodnes) a papež ztrácí stát s vlastní právní subjektivitou.

Tato skutečnost znamená dvojí. Především je velice obtížné navazovat diplomatické styky s různými státy nebo se podílet na mezinárodních jednáních, ale současně je papež pouhým italským občanem, který – v případě zavlečení tohoto státu do války, bude mít svízelnou situaci. Della Chiesa je tak svou diplomatickou kariérou skvěle připraven na vyjednávání za podmínek, které nejsou zcela standardní, na život, kdy jej většina společnosti vnímá veskrze negativně, jako určitý relikt minulosti, se kterým je třeba se vyrovnat, jen co bude překonána zbožnost dostatečného množství především venkovského lidu.

Roku 1907 se stává biskupem, o sedm let později kardinálem. Jen čtyři roky poté je zvolen papežem, v pořadí 258. Jeho volba se většinou vykládá jako kompromis mezi křídlem klonící se k politice Pia X. a Lva XIII. Právě k druhému jmenovanému se spíše přiklonil, ač takový program nikdy nestanovil a i jméno Benedikt jasně odkazovalo k tomu, že se tohoto sporu nechce přímo účastnit. Ve své první encyklice sice odsuzuje modernismus, ale zásadně jej zužuje a tvrdě vystupuje proti tendencím hledat modernisty v katolické církvi štvavou kampaní. Zároveň výrazně posílil roli a možnosti laiků, především pak jejich spolků.

Mírový návrh z roku 1917

Jeho pontifikát je do značné míry ovlivněn válkou. Svatý stolec v ní zastával zásadně neutrální pozici, a to i přesto, že do války vstoupila Itálie, což vzbuzovalo vlnu nevole. Ostatně neměla jej v oblibě žádná z válčících stran – tím, že se nepřiklonil na stranu ani jedné z nich, byl pro každého tím, kdo schvaloval agresi a nespravedlnost. Tento postoj je vidět jak u polních kaplanů i dalších kněží, kteří se snaží vyhýbat kázáním či prezentacím postojů papeže, tak především v reakci na mírový návrh z roku 1917.

V něm vyzval k ukončení zbytečného krveprolití, zřízení mezinárodních institucí a dalších mechanismů, které by napříště měli válce zabránit. Rakousko na jeho návrh nijak nereagovalo, Německo se proti němu ostře postavilo. Přitom na řadě myšlenek z návrhu z 1. srpna 1917 je vystavěna mírová výzva W. Wilsona z ledna roku 1918.

Jeho aktivita se tak – mimo prohlášení horujících za mír nebo odsuzující užívání zvláště krutých bojových zbraní (tedy bojových plynů, což se setkalo s neméně prudkou reakcí obou válčících stran), mohl omezit jen na pořádání sbírek nebo péči o zajatce a raněné, případně jejich mezinárodní výměnu.

V mírových rozhovorech pak nebyl Vatikán zařazen (Itálie byla vítězná mocnost a při nevyřešení

římské otázky byla papežská účast zcela nemyšlitelná) mezi státy, které by ve Versailles mohly přímo zasáhnout do jednání. Ač byl na místě papežský legát, byla jeho pozice velice slabá a omezovala se spíše na bilaterální jednání s podunajskou monarchií. Tu chtěl – jakožto poslední baštu katolicismu – uchovat v celku, což se nezdařilo. Přestože její rozpad papeže osobně mrzel, nebránilo mu to navázat postupně s nástupnickými státy patřičné diplomatické vztahy či konkordátní dohody.

Podařilo se alespoň prosadit zmínku o nadnárodní roli Vatikánu v oblasti zámořských misí, které vnímal Benedikt XV. jako jednu ze svých velkých priorit. Ještě před koncem války v roce 1917 vychází Kodex kanonického práva (označovaný jako CIC B nebo CIC 1917), který poprvé jasně kodifikuje předpisy a právní normy uvnitř církve. Dává také jasný směr v oblasti fungování celého společenství, což se projevuje například ve velkém důrazu na vzdělanost a stále se učení kněží, nebo popis práv laických sdružení a způsobu jejich fungování.

Ač papež umírá v roce 1922 jako nepřilíh populární, lze říci, že dnes jej většina historické obce vnímá podstatně pozitivněji. V rámci možností, které měl, usiloval o ukončení války a zmírnění utrpení jejich obětí, podařilo se mu zásadním způsobem modernizovat jak institucionální, tak také celkovou strukturu církve, kterou se snažil vyvést z atmosféry hledání vnitřních nepřátel do kontextu misijní, aktivní tvůrčiny světové kultury. Také jeho přínos k řešení římské otázky je nesporný především v tom, že Vatikán získal takovou síť diplomatických vztahů, které již nebylo možné brát na lehkou váhu. V tomto ohledu na něj pak navázali jeho následovník Pius XI.

www.christnet.cz/Michal Černý,
9. září 2014

Pozdravení pokoje při katolických bohoslužbách bude střídmější

„Pozdravte se navzájem pozdravením pokoje“ je tradiční výzva, kterou si katolíci vyslechnou během většiny bohoslužeb. V posledních letech se objevují hlasy volající po tom, aby byl obřad pokoje přenesen do jiné části liturgického slavení, než je tomu v současnosti, kdy si věřící mezi sebou vyměňují tento pozdrav těsně před svatým přijímáním. Ještě v roce 2007 Benedikt XVI. ve své posynodální apoštolské exhortaci *Sacramentum caritatis* napsal, že „během zasedání Synody biskupů byla vyjádřena potřeba usměrnit toto gesto, které může nabrat nepřiměřené projevy a způsobit určitý zmatek ve shromáždění právě před přijímáním“ (čl. 49).

Z usměrnění, po kterém volali svého času biskupové na synodě, a které se dostalo i do oficiálního papežského dokumentu, však nebude nic. Rozhodla o tom vatikánská Kongregace pro Boží kult a disciplínu svátostí pod vedením španělského kardinála Antonia Cañizarese Lloveruy, o kterém se v poslední době podle portálu *Vatican Insider* šeptá, že by měl být na svém postě nahrazen, a odejít do čela jedné z významných španělských diecézí.

Kongregace zaslala biskupským konferencím po celém světě instrukci, podle které znamení pokoje zůstává součástí římského ritu katolické církve, ale jeho umístění v liturgii se nemění. Zásadní změnou by však mělo být jeho střídmější vykonávání během mše svaté, bez výraznějšího pohybování se a „zvrtní se“ věřících.

Políbení pokoje

Definitivní rozhodnutí podoby liturgického „znamení pokoje“ podepsal kardinál Cañizares Llovera a sekretář kongregace arcibiskup Arthur Roche. Papež František ho schválil 7. června tohoto roku. Původně se uvažovalo o přesunutí tohoto gesta do jiné části liturgie, například bezprostředně před eucharistickou modlitbou, jako je to typické pro ambroziánský rítus používaný v milánské arcidiecézi. Rozhodnutí kongregace podle jezuity Thomase Reese z portálu *National Catholic Reporter* bere do úvahy starokřesťanskou praxi udělování polibku pokoje na konci liturgie slova, jak ji popisuje například sv. Justin, mučedník z poloviny 2. století. Justin popisuje liturgii slova jako čtení ze vzpomínek apoštolů aneb spisů proroků. Po nich následovaly instrukce a povzbuzení ze strany předsedajícího, po čemž všichni účastníci bohoslužby vstali a společně se modlili.

„Na konci modlitby jsme si navzájem vyměnili polibek,“ poznamenává sv. Justin. Následně po tomto úkonu byly přineseny obětní dary. Polibek pokoje se tedy vyskytoval ve starokřesťanské

liturgii původně po společných modlitbách věřících, na závěr liturgie slova. Podobně i Tertulián, křesťanský historik z 3. století považoval polibek pokoje za pečeť modliteb, které předcházely jeho výměně. Podobně jako slovo „Amen“ i polibek reprezentuje vědomý souhlas s tím, co se událo, resp. bylo vyřčeno předtím.

Jak je zjevné, polibek pokoje má svůj původ v prvních křesťanských staletích, avšak v pozdějším období upadl do zapomnění. Znovu byl obnoven s novou pokoncilní liturgií v 70. letech minulého století. Ve většině zemí však toto gesto nemá podobu polibku, ale spíše formu potřesení ruky, která je považována za pohodlnější a zároveň méně narušující intimní sféru osoby. U rodinných příslušníků anebo blízkých přátel však není vyloučen ani reálný polibek na líce či obejmutí.

Výměna pozdravení pokoje se podle aktuálního vyjádření vatikánské kongregace nemůže konat v libovolné fázi liturgie, ale měla by být prováděna s co největší střídmostí, aby nebyli rušeni věřící ve své meditaci během momentu kulminace liturgického slavení. Zároveň by se věřící měli vyhnout tomu, aby udělování pozdravu pokoje během specifických slavností, jakými jsou například křest, první svaté přijímání, biřmování, svatba, pohřeb či kněžské svěcení, bylo považováno za projev gratulace nebo kondolence.

Instrukce evidentně explicitně zapracovala usměrnění, které poskytl Benedikt XVI. v již zmíněné apoštolské *Sacramentum caritatis*, kde uvedl, že „z velké hodnoty tohoto gesta nic neubere, jestli se koná střídme pro uchování atmosféry, přiměřenému slavení, například vyměnit si pozdravení pokoje jenom s těmi, co stojí nejbližší“ (čl. 49). Na druhé straně nebyla zohledněna tužba dnes již emeritního papeže vyjádřená v tomtéž dokumentu, aby se přezkoumala možnost přemístit udělování tohoto znaku do jiného momentu, například před přinášením darů na oltář, tzv. ofertorium. „Takové rozhodnutí by kromě jiného významně připomenulo Pánovo napomenutí o potřebě smíření dříve, než se přináší oběť Bohu,“ napsal v roce 2007 Benedikt XVI.

Způsob, jakým bude nová vatikánská instrukce zavedena do praxe, spočívá na bedrech místních biskupských konferencí a na tom, jak dokážou kněží během katechezí vysvětlit věřícím nové pastorační usměrnění. Bude však nepochybně zajímavé sledovat, jak si věřící během bohoslužeb osvojí tuto instrukci a jak si budou navzájem vyměňovat pozdravení pokoje s „větší střídmostí“...

Marián Sekerák /18. srpna 2014/
www.christent.cz

5. výročí návštěvy papeže Benedikta XVI.

Určitě si mnozí vzpomínáme, jak jsme před pěti lety brzy ráno vyjžděli do Staré Boleslavi na setkání s tehdejším Svatým otcem, dnes emeritním papežem Benediktem XVI. Jako připomenutí toho dne přináší BIM kázání z dané slavnosti:

Dnes ráno nás u oltáře sjednocuje slavná vzpomínka na mučedníka svatého Václava, jehož relikvie jsem před mší svatou uctil v bazilice jemu zasvěcené. Svou krví skropil vaši zem. Jeho orlice je historickým symbolem vznešeného českého národa. Tento veliký světec, kterého rádi nazýváte knížetem Čechů, nás zve, abychom vytrvale a věrně následovali Krista, vybízí nás, abychom byli svatí. On sám je vzorem svatosti pro všechny, obzvláště pro ty, kteří řídí osudy společnosti a národa. Avšak ptáme se: je svatost v dnešní době ještě aktuální? Nebo je to spíše něco, co je málo přitažlivé a nedůležité? Nehledá se dnes více úspěch a lidská sláva? Avšak jak dlouho trvá a jakou cenu má pozemský úspěch? Minulé století, a vaše země toho byla svědkem, vidělo padnout nemálo mocných, u nichž se zdálo, že dosáhli výšin takřka závratných. A najednou byla jejich moc pryč. Ti, kdo popírají Boha, a v důsledku toho postrádají úctu k člověku, mají, zdá se, snadný život a dosahují materiálního úspěchu. Stačí však nahlédnout pod povrch a zjistíme, že tito lidé jsou nešťastní a nespokojení. Pouze ten, kdo v srdci uchovává posvátnou bázeň Boží, má důvěru i v člověka, a dokáže věnovat svůj život vytvoření spravedlivějšího a bratrského světa. Dnes je třeba lidí věřících a věrohodných, připravených rozšířit do každé oblasti společnosti ty křesťanské zásady a ideály, jimiž se inspiroje jejich jednání. To je svatost, univerzální povolání všech pokřtěných, které je vede, aby plnili své povinnosti věrně a s odvahou, aby nehledali na vlastní sobecký zájem, ale na společné dobro, a hledali v každém okamžiku Boží vůli.

V evangeliu jsme k tomu zcela jasně slyšeli: „Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši?“ (Mt 16,26). Pán nás tak vybízí, abychom si uvědomili, že skutečnou hodnotu lidské existence nelze měřit jen pozemskými statky a pomíjivými zájmy. Nejsou to hmotné věci, které by uspokojily nesmírnou touhu ukrytou v srdci každého člověka po nalezení smyslu

vlastního života a po štěstí. Proto Ježíš neváhá navrhnout svým učedníkům úzkou cestu k svatosti: „Kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho? (v. 25) Kdo chce jít za mnou, zapřít sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě!“ (v. 24) Jistě, je to tvrdá řeč a je těžké ji přijmout a uskutečnit. Svědectví světců a světic nám však dokazuje, že je to možné, svěří-li se člověk Kristu a společně - li se na něj. Příklad svatých povzbuzuje každého, kdo si říká křesťan, aby byl důvěryhodným, tedy žil v souladu s principy víry, kterou vyznává. Opravdu nestačí působit zdáním dobrého a čestného člověka; je třeba jím skutečně být. A dobrý a čestný je ten, kdo nezakrývá sám sebou světlo Boží, nevynáší sebe, nýbrž nechává skrze sebe prosvítat Boha.

To je i poučení ze života svatého Václava, který měl odvahu dát přednost království nebeskému před kouzlem pozemské moci. Jeho pohled se nikdy neodloučil od Ježíše Krista, který za nás trpěl, a dal nám tak příklad, abychom šli v jeho stopách. Jako Pánův poslušný učedník, mladý kníže Václav zůstal věrný učení evangelia, jež mu vstřípila jeho svatá babička, mučednice Ludmila. Proto ještě předtím, než se pustil do budování pokojného soužití ve své vlasti a se sousedními zeměmi, postaral se, aby upevnil křesťanskou víru. Proto povolával kněze a stavěl kostely. V první staroslověnské legendě čteme, že: „přislouhoval služebníkům Božím, mnohé kostely zdobil zlatem, a že všem chudým prokazoval dobrodiní, nahé odíval, lačné krmil, pocestné přijímal podle slov evangelia, vdovám nedal ukřivdit, všechny lidi, chudé i bohaté miloval.“ Od Pána se naučil

být milosrdný a milostivý (resp. žalm) a prodchnut duchem evangelia dokázal odpustit i bratru, který usiloval o jeho život. Právem ho proto vyzýváte jako dědice svého národa a ve vám dobře známé písni jej prosíte, aby mu nedal zahynout.

Václav zemřel jako mučedník pro Krista. Je zajímavé si povšimnout, že Boleslav se sice bratrovraždou zmocnil pražského knížecího stolce, avšak koruna, kterou si pak vkládali na hlavu jeho následníci, nenesla Boleslavovo jméno. Nese naopak jméno svatého Václava, jako svědectví, že trůn krále, který soudí chudáky spravedlivě, bude stát navěky. To lze hodnotit jako zázračný zásah Boha, který neopouští své věrné: „Nevinný poražený zvítězil nad krutým nepřítelem stejně jako Kristus na kříži (srov. Legenda o svatém Václavu), a krev mučedníka nevolala po nenávisti a pomstě, ale po odpuštění a míru.“

Draží bratři a drahé sestry, poděkujme společně v této Eucharistii Pánu, že vaši vlasti a církvi dal tohoto svatého panovníka. Zároveň se modleme, abychom jako on i my rozhodným krokem putovali ke svatosti. Je to samozřejmě těžké, neboť víra je stále vystavována mnoha zkouškám; když se však necháme přitahovat Bohem, který je Pravda, bude náš krok pevný, protože poznáme sílu jeho lásky. Kéž tuto milost získáme na přímluvu svatého Václava a dalších svatých ochránců českých zemí. Ať nás ochraňuje a vždy nám pomáhá Panna Maria, Královna míru a Matka lásky. Amen!

mons.

JAN VOKÁL

biskup královéhradecký

V Hradci Králové dne 11. září 2014

Č. j.: BiHK-5413/2014

Důstojný Otče,
vážený pane Děkaně,

na Vaši žádost ze dne 4. září 2014, č. j. 92/2014, přebírám záštitu nad „Konferencí 1. broumovské diskuse“, kterou pořádá ŘKF-děkanství Broumov, město Broumov a Agentura pro rozvoj Broumova ve dnech 10. a 11. listopadu 2014, i nad jejím doprovodným programem.

Vyprošuji Vám hojný užitek z této akce a rád Vám žehnám od hradecké katedrály Svatého Ducha.

V Kristu

Váš

+ Jan Vokál

R. D.

ThLic. Martin LANŽI

Děkan

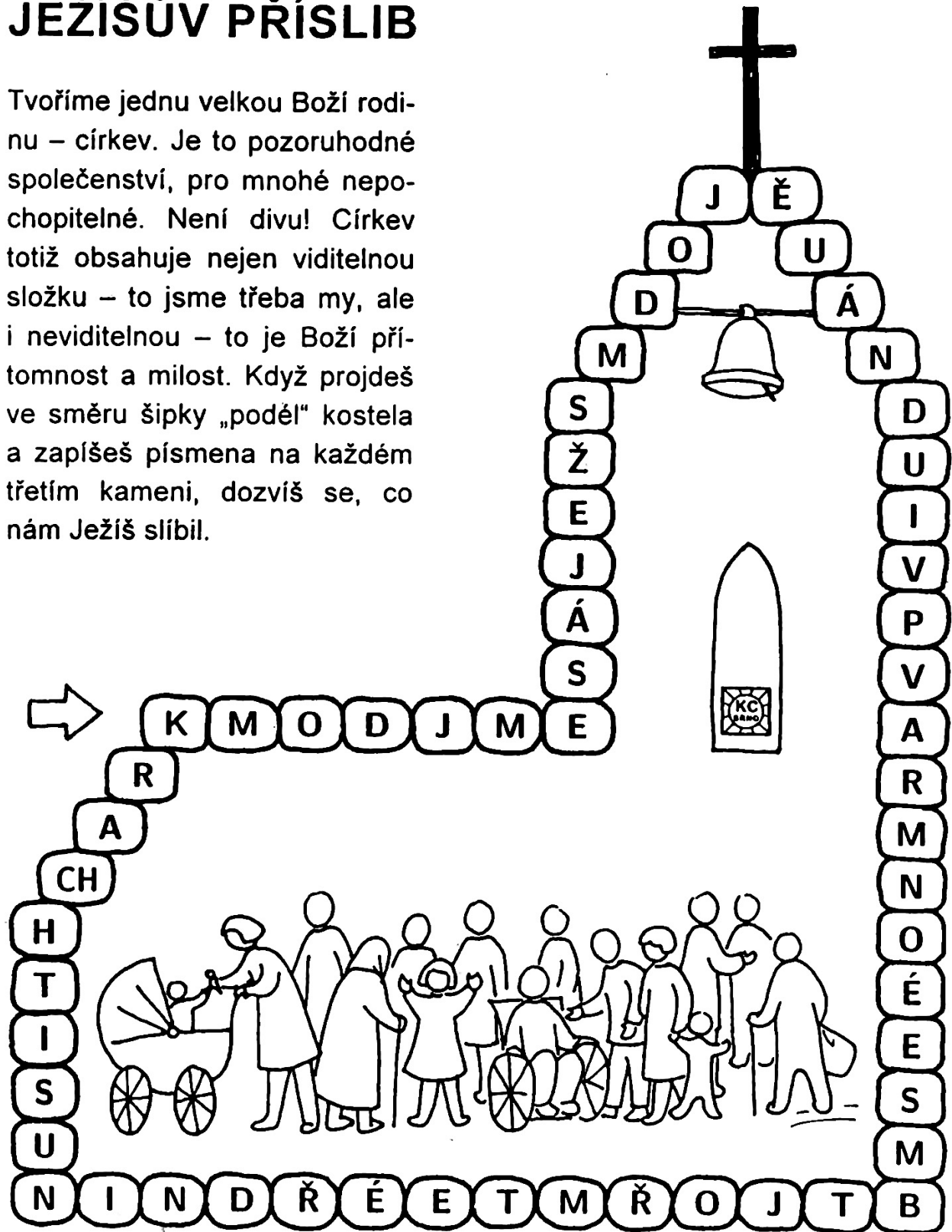
Římskokatolická farnost – děkanství Broumov

Kostelní náměstí 224

550 01 BROUMOV

JEŽÍŠŮV PŘÍSLIB

Tvoříme jednu velkou Boží rodinu – církev. Je to pozoruhodné společenství, pro mnohé nepochopitelné. Není divu! Církev totiž obsahuje nejen viditelnou složku – to jsme třeba my, ale i neviditelnou – to je Boží přítomnost a milost. Když projdeš ve směru šipky „podél“ kostela a zapíšeš písmena na každém třetím kameni, dozvíš se, co nám Ježíš slíbil.

TAJENKA: _____

MĚSTO BROUMOV

Kulturní program říjen 2014

8. 10. 19:00

TŘI VERZE ŽIVOTA

Náš TIP!

Divadlo Palace, Praha.

Dva manželské páry prožijí během jednoho večera tři varianty téhož večírku a diváci tak mohou nahlédnout do životních situací, které jsou výsledkem těchto náhodných posunů. Je to jako v životě, kdy stačí jedno špatně zvolené slovo ve špatnou chvíli a je všechno jinak.

Hrají: David Prachař, Linda Rybová, Igor Chmela, Jana Janěková ml.

Městské divadlo Broumov.
Pořádá: Město Broumov. Vstupné: 180,- Kč

8. 10. 19:00

MIRIAM BAYLE TRIO

Miriam je jedna z nejvýznamnějších zpěvaček na české a slovenské jazzové scéně. Její repertoár se skládá z vlastní tvorby a aranžmá jazzových standardů, které obohacuje svými excelentními scatovými improvizacemi.

Miriam Bayle – zpěv; Matej Benko – piano; Petr Dvorský – kontrabas.

Rezervace vstupenek: jakub.sleis@broumovsko.cz. Sál Kreslírna, benediktinský klášter v Broumově. Pořádá: Agentura pro rozvoj Broumovska. Vstupné: 190,- Kč / 150,- Kč (pro členy klubu ArtCafé)

10. 10. 14:00

PODZIMNÍ DÝŇOVÝ SVÁTEK

V průběhu odpoledne můžete ochutnat různé druhy buchet a koláčů, nebudou chybět ani recepty. Proběhne i tradiční dlabání dýní. Dýně je možné zakoupit na místě.

Nádvoří broumovského kláštera. Pořádá: E. D. A agentura Broumov ve spolupráci s ČSŽ Broumov, Okrašlovacím spolkem Broumov a Agenturou pro rozvoj Broumovska

12. 10. 14:00

BROUMOVANKA

Taneční odpoledne. KD Střelnice. Pořádá: Klub seniorů Broumov.

16. 10. 18:00

Josef Štogr Proč nevíme, co jsou peníze

DialogCafé. Přednáška a beseda filosofa a esejisty Josefa Štogra.
Rezervace vstupenek: jakub.sleis@broumovsko.cz. Sál Kreslírna, benediktinský klášter v Broumově. Pořádá: Agentura pro rozvoj Broumovska. Vstupné: 60,- Kč / 30,- Kč (pro studenty)

22. 10. 19:00

IRENA BUDWEISEROVÁ BLUE SOUL

Dlouholetá členka kapely Spirituál kvintet Irena Budweiserová vystoupí s projektem Blue Soul, který je průřezem doposud vydaných CD doplněný o další, dosud nehrané či nevydané skladby zasahující žánry: jazz, spirituál, blues.

Irena Budweiserová - zpěv, perkuse; Petr Dvorský – kontrabas; Mirek Linka - akustická kytara

Rezervace vstupenek: jakub.sleis@broumovsko.cz. Sál Kreslírna, benediktinský klášter v Broumově. Pořádá: Agentura pro rozvoj Broumovska. Vstupné: 190,- Kč / 150,- Kč (pro členy klubu ArtCafé)

31. 10. Start 17:00 – 18:30

Náš TIP!

STRAŠIDELNÁ ALEJKA

Přijďte se bát do parku Alejka, vystraší vás bludný mnich, ježibaba, krvežíznivý upír a jiní.

Spousta zábavy a úkolů nejen pro děti.

Park Alejka Broumov.
Pořádá: Město Broumov.
Vstupné: Zdarma.

24. 10. 2014 18:00

ZNÁMÁ EVROPSKÁ JEZERA

Cestopisná beseda
Vyprávění s promítáním o neznámějších evropských jezerech se známou cestovatelkou Kateřinou Hladíkovou a jejími hosty. Seznámíte se s místní kulturou a zvyky. Můžete se těšit na povídání o jezeře di Garda, Mazurských jezerech.. Nenechte si ujít ukázky místní hudby a ochutnávku vín.
Konferenční sál IC Broumov.
Pořádá: Město Broumov. Vstupné: 40,- Kč.

24. 10. 19:00

Promítej i ty! Filmy z Jednoho světa Viva Cuba Libre – rapová vzpoura

Režisér Jesse Acevedo odhaluje divákům odvrácenou stránku života na „ostrově svobody“, kterou v katalozích cestovních kanceláří nenalezneme. S myšlenkou hrozby vězení sleduje raperskou partu Los Aldeanos, která propůjčuje svůj hlas všem státem šikanovaným, neprávem stíhaným a týraným Kubáncům.

Po koncertě následuje diskuze na téma: „Vliv společnosti na hudbu a vliv hudby na společnost“ s účastníky: Enrico (rap, hip-hop); Martin Hrnčíř – člen audiovizuálního studia Planeta ryb; Petr Osoba – pořadatel koncertů alternativní hudby na Broumovsku; ...

Sál Kreslírna, benediktinský klášter v Broumově. Vstupné dobrovolné.

Předprodej a rezervace vstupenek*: Infocentrum Broumov, t: 491 524 168, e-mail: kultura@broumov.net
* Pouze na akce pořádané městem Broumov.

Více informací získáte na: www.broumov-mesto.cz

